

KUMMIKIRJE

Tansania

Mwanzan lastensuojeluhanke

Mwanzassa 23.10.2019

Valoisaa talvea, kummit!

Täällä sateet ovat alkaneet, ja niihin suhtaudutaan suurella kiitollisuudella. Vähintään yhtä suurella kiitollisuudella suhtaudutaan teihin ja tukeenne. Kiitos siitä!

Olen tavannut taas lukuisia avustanne hyötyviä lapsia, vanhempia ja isovanhempia. Kotikäynneillä kanssani oli myös kolme henkeä Helsingin Tuomiokirkkoseurakunnasta. Samaan aikaan vieraileva Tampereen Harjun seurakunnan ryhmä pääsi kuulemaan hankkeesta hiippakunnan toimistolla, jonne oli kutsuttu sekä sosiaalityöntekijöitä että kummilasten huoltajia.

Kohtaamiset olivat koskettavia. Yksi sosiaalityöntekijöistä tiivisti monen avunsaajan tunnot kummeja kohtaan: ”Kiitämme Jumalaa teistä. Olette meille iso apu.”

Toinen sosiaalityöntekijä mainitsi tapaamisen yhteydessä, että hän on seurannut Suomen maajoukkueen yllättävää menestystä jalkapallossa. Kannustusta ja tukea on siis molemmin puolin!

Suru ja pettymys kuuluvat elämään

Edellisessä kummikirjeessä kerroin tukemistamme kaksospojista. Nyt saimme kuulla, että heidän äitinsä on menehtynyt. Pojat asuvat isosiskonsa kanssa ja kotona on turvallista, mutta ruokaa heiltä puuttuu. Työntekijämme Esther yrittää parhaillaan löytää heidän suvustaan aikuista, joka huolehtisi että pojat saavat ruokaa päivittäin muuallakin kuin koulussa. Äidin hautajaiset saatiin järjestettyä hankkeen tuella.

Toisen ikävän uutisen kertoi tapaamiseen saapunut äiti Matilde: Hänen poikaansa tuettiin seitsemännelle luokalle asti, kunnes seuraavan luokka-asteen aloitettuaan nuori yhtäkkiä kieltäytyi menemästä enää kouluun.

”En syytä tästä ketään. Se on hänen omaa tyhmyyttään”, Matilde sanoi.

Pojan neljä sisarusta käyvät edelleen koulua, ja kaikki lapset saavat hankkeen kautta elämän perustarpeita. Matilde on kiitollinen tuesta, joka muutti hänen elämänsä täysin.

”Asumme juoppojen ja huumeidenkäyttäjien keskellä. Lapsillani ei ollut edes paikkaa jossa nukkua. Kiitän Jumalaa, että lapseni otettiin isoäidin luokse ja he saavat opiskella.”

Naurua ja rumpujen soittoa

Heti, kun Juma näkee tutun sosiaalityöntekijä Yohanan lähestyvän, hän alkaa hymyillä ja nauraa. Kaikesta näkee, että he viihtyvät keskenään, eikä kyseessä ole ainoastaan velvollisuudesta muodostunut auttamissuhde. Kaupungin sosiaalityöntekijät, kuten Yohana, ovat käyneet Juman luona säännöllisesti viimeiset kolme vuotta.

Juma ei pysty kävelemään eikä oikein enää istumaankaan, mutta koulunkäynti sujuu. Älyä ja huumorintajua riittää!

”Tykkään soittaa rumpuja, koska se onnistuu vaikka jalkani eivät toimi”, Juma kertoo ja nauraa. Myös laulaminen on lähellä hänen sydäntään.

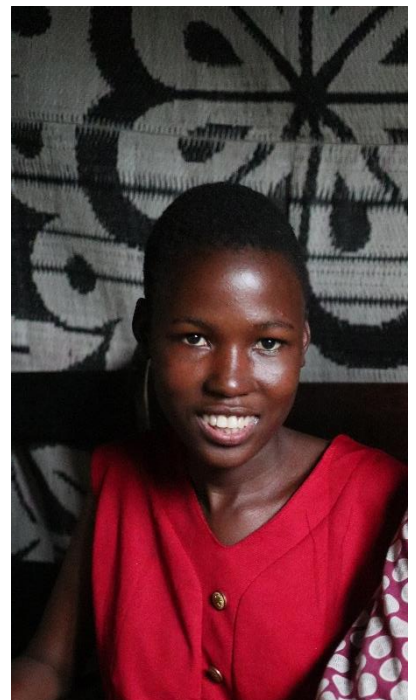
Jumasta huolehtii isoäiti, joka on juuri saanut naapurilta lahjoituksena pehmeän patjan. Sen päällä selkäongelmaisen Juman on hyvä loikoilla. Isoäiti kertoo, että taloudessa asuu myös mies, mutta ”apua saa lähinnä Jumalalta”.

Kädentaidot kiinnostavat

Alima, 27, on ujolla tuulella. Yleensä hän juttelee ja naureskelee jatkuvasti, mutta vieraiden saapuminen sai hänet hiljaiseksi. Huoltajana toimiva isoäiti selittää, että tämä on vain vaihe. Vaiheita Aliman elämässä on ollut monenlaisia.

Hän ei ole pystynyt kehitysvamman takia käymään koulua, mutta kotitöissä ja pienempien sisarusten hoidossa hänestä on paljon apua. Hankkeen rahoilla yritetään seuraavaksi hankkia Alimalle kädentaitojen koulutusta, jotta hän voisi tienata talouteensa rahaa.

Kirkon seminaarissa hänelle on jo aiemmin opetettu mattojen tekemistä, ja kotona käytetäänkin Aliman tekemää mattoa.

Kummilapsesta koulun sihteeriksi

Yksi suomalaisia vieraita tapaamassa käynyt kummilapsi ei ollut lapsi lainkaan, vaan aikuiseksi kasvanut Policiana.

Hän tuli rikkinäisistä oloista, mutta sai hankkeen tuella opiskeltua, ja työskentelee tällä hetkellä kirkon koulussa sihteerinä. Policiana opiskeli peruskoulun jälkeen kaksi vuotta toimistotöitä.

Valmistumisen jälkeen hän työskenteli koeajan hiippakunnan toimistolla, ja siirtyi sitten kirkon koululle.

Hänen sisaruksillaankin menee mainiosti: Sisko opiskelee opettajaksi, ja veli käy yläkoulun ensimmäistä luokkaa.

”Vanhempamme kuolivat kun olimme pieniä, mutta Jumala auttoi meitä. Pia tuli luoksemme, meidät otettiin projektiin ja lähetettiin kouluun. Haluan kiittää teitä tästä kaikesta”, Policiana sanoo.

Vaikka tässä kirjeessä oli myös surullisia uutisia, eniten kuuluu aina kertomuksia avun tärkeydestä ja pienenkin tuen elämää muuttavasta voimasta. Yksilöiden lisäksi hanke auttaa yhteisöjä, koska jokaisen lapsen lähipiirissä ja naapurustossa aletaan ymmärtää esimerkiksi erilaisia vammaisuuden asteita – ja sitä, että vammaisetkin voivat kyetä opiskelemaan tai työskentelemään.

Kiitos avustanne ja mukavaa joulun aikaa!

Voitte seurata työtämme myös Facebook-sivulla Suomen Lähetysseura Tansaniassa.

Terveisin

Virve Rissanen

virve.rissanen@felm.org / Instagram: @virve_felm / Twitter: @VirveRissanen